

Strada Ficțiunii

CHEMAREA ÎNGERULUI

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier.“ Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon“. La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), *Vei fi acolo?* (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), *Ce-aș fi eu fără tine?* (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), *Fata de hârtie* (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist.“

Guillaume Musso

GUILLAUME MUSSO

CHEMAREA
ÎNGERULUI

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

<http://www.all.ro/chemarea-ingerului.html>

L'APPEL DE L'ANGE

Guillaume Musso

Copyright © XO Éditions 2011. All rights reserved.

CHEMAREA ÎNGERULUI

Guillaume Musso

Copyright © 2013 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României MUSSO, GUILLAUME

Chemarea îngerului / Guillaume Musso; trad.:
Liliana Urian. - Ed. a 2-a. - București: ALLFA, 2013
ISBN 978-973-724-635-6

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2013 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Crenguța Năpristoc

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Anca Tach

Design copertă: Alexandru Novac

„Țărmul este mai sigur, dar mie-mi place să
mă lupt cu valurile.“

Emily Dickinson

Prolog

Un telefon *mobil*?

La început, nu prea îți vedeai utilitatea, dar, ca să nu pari depășită, te-ai lăsat tentată de un model foarte simplu, cu un abonament în care erau incluse serviciile de bază. În primele zile, te-ai surprins uneori sporovăind cam tare în restaurant, în tren sau pe terasele cafenelelor. E adevărat că era practic și liniștitor să poți vorbi oricând cu familia și cu prietenii.

Ca toată lumea, ai învățat să scrii SMS-uri, folosind o tastatură minusculă, și te-ai obișnuit să le trimiți cât ai clipi. Ca toată lumea, ai renunțat la agendă pentru a o înlocui cu versiunea ei electronică. Ai trecut cu atenție în memorie numerele cunoștințelor tale, ale rudelor și ale iubitului. Le-ai camuflat pe cele ale foștilor, precum și codul pin al cardului, pe care-l uiți adesea.

Chiar dacă făcea fotografii de proastă calitate, ai folosit aparatul foto al telefonului tău mobil. Era chiar mișto să ai mereu la îndemână o fotografie amuzantă pe care să le-o arăți colegilor.

De altfel, toată lumea făcea la fel. Era un obiect la modă: barierele dintre viața personală, viața profesională și viața socială se ștergeau. Și mai ales, cotidianul devenise mai urgent, mai flexibil, impunându-ți să jonglezi în permanență cu programul tău.

*

Recent, ți-ai schimbat vechiul aparat cu un model mai nou: o minunăție care-ți permite să ai acces la e-mailuri, să navighezi pe internet și să descarci sute de aplicații.

Așa ai devenit dependentă. Ca grefat pe propriul tău corp, mobilul e de-acum înainte o prelungire a ta, care te însoteste chiar și în baie sau la toaletă. Indiferent unde ești, rareori lași să treacă mai mult de o jumătate de oră fără să te uiți la ecran, așteptând cu nerăbdare un apel restant, un mesaj intim sau amical.

Asemenea ursulețului de pluș din copilărie, telefonul te liniștește. Ecranul lui este plăcut, calmant, hipnotic. Îți dă siguranță în toate situațiile și îți lasă impresia că printr-o simplă apăsare pe buton și s-ar deschide toate drumurile...

*

Dar, într-o seară, întorcându-te acasă, scotocești prin buzunare, apoi prin geantă și îți dai seama că mobilul ți-a dispărut. L-ai pierdut? Ți-a fost furat? Nu, refuzi să crezi așa ceva. Cauți din nou, fără mai mult succes, încercând să te convingi că l-ai uitat la birou, dar... nu: îți amintești că l-ai folosit în lift, după ce-ai plecat de la muncă și – fără îndoială – în metrou și în autobuz.

Fir-ar să fie!

Mai întâi, ești furioasă din cauza pierderii aparatului, apoi te felițiți c-ai optat pentru asigurarea de „furt/pierdere/deteriorare“, adunând punctele de fidelitate care, chiar de mâine, îți vor permite să-ți iei o nouă jucărie high-tech, cu ecran tactil.

Totuși, la ora trei dimineața, tot nu reușești să-ți găsești somnul...

*

Te ridici din pat fără zgomot, ca să nu-l trezești pe bărbatul adormit lângă tine.

Te duci la bucătărie și cauți, pe raftul de sus al unui dulap, vechiul pachet de țigări început, pe care l-ai dosit acolo pentru cazuri de urgență. Îți aprinzi una și, dată fiind situația în care te afli, îți torni și un pahar de vodcă.

La dracu'...

Stai încovoiată pe scaun. Ți-e frig, fiindcă ai lăsat fereastra deschisă, să iasă fumul de țigară.

Faci inventarul a tot ceea ce conține telefonul tău: câteva filmulețe, vreo cincizeci de fotografii, istoricul navigării tale pe

internet, adresa ta (inclusiv codul de la interfon), cea a părinților, numerele unor persoane care n-ar trebui nicidecum să se afle acolo, niște mesaje care ar putea induce ideea că...

Nu fi paranoică!

Mai tragi un fum și iei o gură de alcool.

În aparență, nu există nimic *cu adevărat* compromițător, dar știi bine că aparențele sunt înșelătoare.

Ceea ce te îngrijorează e gândul că aparatul tău a încăput pe mâinile cui nu trebuie.

Regreți deja unele fotografii, unele e-mailuri, unele conversații. Trecutul, familia, banii, sexul... Dacă ar căuta bine, cineva care ar vrea să-ți facă rău ar avea cu ce să-ți distrugă viața. Îți pare rău, dar regretele nu mai servesc la nimic.

Ai început să tremuri, așa că te ridici să închizi fereastra. Cu fruntea lipită de geam, te uiți la puținele lumini care mai strălucesc în noapte, spunându-ți că, în celălalt capăt al orașului, un bărbat are poate ochii pironiți pe ecranul telefonului tău, scormonind cu nesaț prin zonele de umbră din viața ta intimă și scotocind metodic prin măruntaiele aparatului în căutarea unor *dirty little secrets*¹.

¹ „Mici secrete compromițătoare“ (en. în original). (N. tr.)

Partea întâi

Șoarecele și pisica

1

Schimbul

„Există ființe al căror destin este să se întâlnească. Oriunde ar fi. Oriunde s-ar duce. Într-o bună zi, se vor întâlni.“

Claude Gallay

New York

Aeroportul JFK

Cu o săptămână înainte de Crăciun

EA

— Și după aia?

— După aiaa, Raphael mi-a dăruit un inel cu diamante de la Tiffany și m-a cerut de nevastă.

Cu telefonul lipit de ureche, Madeline se plimba prin fața pereților înalți de sticlă care dădeau spre pistă. La cinci mii de kilometri depărtare, în micul său apartament din nordul Londrei, cea mai bună prietenă a ei asculta nerăbdătoare relatarea amănunțită a escapadei ei romantice în Big Apple¹.

— Ai tras cartea cea mare! constată Juliane. Weekend în Manhattan, cameră la Waldorf, plimbare în caleașcă, cerere în căsătorie ca pe vremuri...

— Da! zise Madeline, veselă. Totul a fost perfect, ca într-un film.

— Poate un pic prea perfect, nu? o tachină Juliane.

— Poți să-mi explici cum poate fi ceva „prea“ perfect, doamnă blazată ce ești?

Juliane încercă să se corecteze cu stângăcie:

— Vreau să zic: poate c-a lipsit *surpriza*. New York, Tiffany, plimbarea prin ninsoare și patinoarul din Central Park... E cam previzibil, cam banal!

¹ Supranumele orașului New York. (N. tr.)

Madeline contraatacă malițioasă:

— Dacă-mi amintesc bine, când te-a cerut Wayne în căsătorie, tocmai se întorsese din pub, după o seară de beție. Era îmbuibat ca o garnitură de metrou la ora de vârf și s-a dus să vomite la toaletă chiar imediat după ce ți-a cerut mâna, nu-i așa?

— OK, ai câștigat manșa asta! capitulă Juliane.

Madeline zâmbi, apropiindu-se de zona de îmbarcare pentru a încerca să-l găsească pe Raphael în mijlocul mulțimii. La începutul acestei vacanțe de Crăciun, mii de călători se îmbulzeau în aerogara care zumzăia ca un stup. Unii se duceau să-și vadă familiile, în timp ce alții plecau la capătul lumii, spre destinații paradiziace, departe de cenușiul New Yorkului.

— De fapt, reluă Juliane, nu mi-ai zis care a fost răspunsul tău.

— Glumești? I-am zis că da, normal!

— Nu l-ai ținut un pic pe jar?

— Pe jar? Jul', am aproape treizeci și patru de ani! Nu crezi c-am așteptat destul? Îl iubesc pe Raphael, avem o relație de doi ani și ncercăm să facem un copil. Peste câteva săptămâni, o să ne mutăm în casa pe care am ales-o împreună. Juliane, pentru prima dată în viața mea, mă simt protejată și fericită.

— Spui asta fiindcă e lângă tine, nu?

— Nu! exclamă Madeline, râzând. S-a dus să lase bagajele. Oricum, să știi c-am vorbit serios!

Se opri în fața unui chioșc cu ziare. Puse cap la cap, unele dintre cotidiene făceau portretul unei lumi în derivă, care-și ipotecase viitorul: criză economică, șomaj, scandaluri politice, tensiune socială, catastrofe ecologice...

— Nu ți-e teamă că, alături de Raphael, viața ta o să fie previzibilă? o provocă Juliane.

— Nu e un cusur! răspunse Madeline. Am nevoie de cineva puternic, de încredere, fidel. În jurul nostru, totul este precar, fragil și nesigur. Nu vreau așa ceva în familia mea. Vreau să mă-ntorc seara acasă și să fiu sigură că găsesc calm și liniște în căminul meu. Înțelegi?

— Hm... făcu Juliane.